ΑΠΟ ΤΑ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ, ΙΣΤΟΡΙΕΣ, ΓΝΩΜΙΚΑ, ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

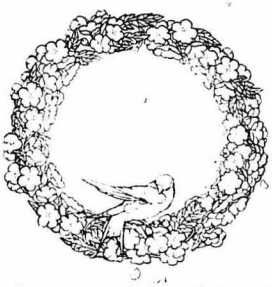

Ἄκρον ἄωτον ἀδυναμίας. Γιὰ νὰ μὴ τὸν τουμπάρῃ ὁ ἀέρας !... Μιᾶς πεντάρας... βάρος !... Τὰ ἔθιμα τοῦ γάμου στὴ Σπάρτη. Νυφοδιάλεγμα στὰ στραβά ! Ὁ σκοτεινὸς θάλαμος. Ἡ πονηρίες τῶν ἀσχήμων νεανίδων. Ἡ γυναικεία γλῶσσα. Γάμος ἴσον... θάνατος !... Ἀνθρωποφάγον τέρας ἡ γυναῖκα !... Τὰ κακὰ ἀποτελέσματα τῆς μέθης. Ὁ Κτησιφὼν καὶ ὁ τύραννος Διονύσιος. Ὁ σκατζὸχοιρος καὶ τὰ σταφύλια. Ἡ τιμωρία τοῦ γλύπτου. Γιὰ νὰ μάθῃ «πόσον κακὸν ἡ ξηρασία» κτλ. κτλ.

Πόσο περίεργα πράγματα, τὰ ὁποῖα ἀναφέρουν οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς τ' ἀγνοεῖ ὁ κόσμος ! Δὲν εἶνε δὲ εὔκολο καὶ νὰ τὰ μάθουν ὅλοι. 'Αφ' ἑνὸς γιατὶ εἶνε ἀδύνατον σὲ ἕναν ἄνθρωπο νὰ διαβάσῃ ὅλο τὸν ὄγκον τῶν ἀρχαίων συγγραμμάτων καὶ ἀφ' ἑτέρου γιατὶ δὲν βρίσκονται καὶ τόσο εὔκολα τὰ συγγράμματα αὐτὰ σήμερα.

Χάρις ὅμως στὴν πολύτιμον βιβλιοθήκη τοῦ «Μπουκέτου» θὰ σᾶς δίδουμε κάθε τόσο —ἀρχίζοντας ἀπὸ σήμερα—ὅ,τι ἐνδιαφέρον καὶ περίεργο περιστατικὸ ἔχουν γράψει οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς.

Κάποιος συγγραφεὺς λοιπὸν γράφει ὅτι ζοῦσε κάποτε στὴν Κῶ ἕνας ποιητὴς ὁ ὁποῖος λεγόταν Φιλωτᾶς, κι' ὁ ὁποῖος ἦταν τόσο ἰσχνός, ὥστε εἶχε δέσει σφαῖρες σιδερένιες στὰ πόδια του, γιὰ νὰ μὴ τὸν... ἀνατρέπῃ ὁ ἄνεμος !...

'Επίσης ὁ μάντης 'Αρχίστρατος,ἦταν τόσο ἀδύνατος, ὥστε ὅταν ζυγίστηκε κάποτε εὑρέθη ἔχων βάρος... ἑνὸς ὀβολοῦ !

***

Στὴν Σπάρτη τὰ ἔθιμα τοῦ γάμου ἦσαν πολὺ περίεργα.

Ὅταν οἱ νέοι καὶ τὰ κορίτσια ἔφθαναν σὲ ἡλικία γάμου τοὺς ἔκλειναν μαζὺ σ' ἕνα σκοτεινὸ δωμάτιο. Ἔπειτα ἔδιναν τὸ σύνθημα ἀπ' ἔξω, κι' ὁποια καθένας νέος ἅρπαζε ἐκείνη θὰ ἦταν καὶ ἡ σύζυγός του !

Φαντασθῆτε λοιπὸν τὶ καρδιοχτύπια καὶ κακὸ στὴν περίφημη αὐτὴ λοταρία, μὲ τὶ τρεμοῦλα ὁ νέος ἅπλωνε τὸ χέρι του, γιὰ νὰ ἁρπάξῃ τὴ σύντροφο τοῦ βίου του, ἡ ὁποία μποροῦσε νὰ ἦταν ὤμορφη, ἀλλὰ μποροῦσε νὰ ἦταν κι' ἀσχημότατη !..

Μέσα στὸ σκοτάδι, γινόντουσαν κάποτε καὶ κωμικὲς σκηνές.

Κάθε νέος, ρωτοῦσε τὴν νεάνιδα, ποὺ εἶχεν ἁρπάξει :

— Εἶσαι ὡραία ;

'Εκείνη δὲ ὅσο πιὸ ἄσχημη ἦταν, τόσο πιὸ ἐπιβεβαιωτικὰ ἀπαντοῦσε :

— Ναί, πολὺ ὡραία, πάρα πολὺ ὡραία,πάρε με.

'Αλλὰ ὅταν οἱ γέροντες ἔδιναν τὴ διαταγὴ καὶ ἀνοίγανε ἡ πόρτες καὶ ἐγινόταν φῶς, τότε μόνον ὁ σύζυγος ἔβλεπε τὰ χάλια τῆς συμβίας του.

Δὲν τοῦ ἐπιτρεπόταν ὅμως τότε, ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ, νὰ τὴν διαζευχθῇ, οὔτε νὰ τὴν περιφρονήσῃ.

Καὶ μιὰ φορὰ ποὺ ὁ Λύσανδρος θέλησε νὰ ἀνταλλάξῃ τὴν κόρη ποὺ τοῦ ἔτυχε, μὲ μιὰ ἄλλη ὡραιότερη, ἐτιμωρήθηκε αὐστηρότατα ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν...

***

'Εκφραστικώτατα πράγματα ἔχουν γράψει οἱ ἀρχαῖοι γιὰ τὴν γυναικεία γλῶσσα. Ὁ ποιητὴς Ξενάρχος ἔγραψε κάπου τὰ ἑξῆς θαυμάσια σχετικῶς :

— *«Κ' ἔπειτα λένε, τὸ γένος τῶν τζιτζικιῶν δὲν εἶνε ἐπιτυχέστερον ἀπὸ τὸ ἀνθρώπινο γένος, ἀφοῦ τὰ θηλυκά του, δὲν λαλοῦν ποτέ».*

'Επίσης καὶ οἱ ποιηταὶ ἔδωσαν τὴν χειρίστην ἔννοιαν στὸ γάμο, τὸν ὁποῖον θεωροῦσαν ἰσοδύναμο πρὸς τὸν θάνατον !.

Σὲ ἕνα ἀπόσπασμα μιᾶς κωμωδίας τοῦ 'Αντιφάνους, ἡ ὁποία ὅμως ἔχει ἀπωλεσθεῖ,γίνεται ὁ ἑξῆς χαρακτηριστικώτατος διάλογος:

— Λοιπὸν παντρεύτηκε καὶ αὐτός ! λέει κάποιος.

— «Τὶ λὲς ἄθεφφέ ! φωνάζει ὁ ἄλλος μ' ἀπορία. 'Αλήθεια παντρεύτηκε ; Κι' ὅμως χτὲς ἦταν ζωντανὸς καὶ περπατοῦσε!!!

***

Ἕνας ἀρχαῖος συγγραφεύς, ὁ 'Αθήναιος, εἶχε τὴν ὑπομονὴ νὰ καθήσῃ νὰ λογαριάσῃ, πόσοι πόλεμοι—μέχρι τῆς ἐποχῆς του—ἔγιναν γιὰ τὴ γυναίκα. Τοὺς βρῆκε 36 !

Καὶ ἐπιλέγει : «'Η γυναῖκα εἶνε τὸ μεγαλείτερον ἀνθρωποφάγον τέρας τῆς ἀνθρωπότητος !..»

'Από τότε ὅμως, μέχρι σήμερον καὶ πόσοι ἄλλοι πόλεμοι δὲν ἔγιναν χάριν τοῦ ὡραίου φύλου ;..

Οἱ ἀρχαῖοι δὲν τὰ εἶχαν μόνον μὲ τὶς γυναῖκες ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ κρασί, ἂν καὶ ἦταν πόται μεγάλοι καὶ φοβεροὶ καὶ ἔπιναν οἶνον «ἄκρατον»καὶ«κεκραμένον»,ὄχι μὲ τὶς μπουκάλες,ἀλλὰ μὲ τὰ ἀσκιά !

Παρ' ὅλα ὅμως αὐτὰ οἱ πρόγονοί μας θεωροῦσαν τὴν μέθη «ὡς τὸ μέγιστον τῶν ἐλαττωμάτων».

Διεκήρυτταν δὲ ὅτι ἡ μέθη εἶνε ἡ πιὸ μεγάλη κλέφτρα τοῦ ἀνθρώπου γιατὶ κλέβει :

'Εκ τοῦ θυλακίου	— τὰ χρήματα.
ἐκ τῆς οἰκογενείας	— τὴν εἰρήνην
ἐκ τῶν τέκνων	— τὸν πατέρα
ἐκ τῆς συζύγου	— τὸν σύζυγον
ἐκ τῆς οἰκίας	— τὴν ἀνάπαυσιν
ἐκ τῆς ἑστίας	— τὴν φαιδρότητα
ἐκ τοῦ σώματος	— τὴν ὑγείαν
ἐκ τῆς καρδίας	— τὴν ἀγάπην
ἐκ τοῦ νοῦ	— τὴν φρόνησιν
ἐκ τῆς ψυχῆς	— τὴν ζωήν

Σὰν νὰ μὴν εἶχαν καὶ μεγάλο ἄδικο οἱ πρόγονοι !..

***

Ἕνας γλύπτης Κτησιφὼν ὀνομαζόμενος, θέλοντας νὰ σατυρίσῃ τὸν Διονύσιον τὸν τύραννον, ὡς εὑρισκόμενον σὲ διαρκῆ κραιπάλη, σκέφθηκε νὰ τὸν χαράξῃ ἐπάνω σὲ μιὰ μεγάλη μαρμάρινη πλάκα, ὡς χοῖρον κυλισμένον διαρκῶς στὸ μοῦστο !..

'Επειδὴ ὅμως δὲν ἠμποροῦσε νὰ τὰ παρουσιάσῃ καὶ ἐντελῶς γυμνά τὰ πράγματα ἔφτιασε συμβολικὸ τὸ ἀνάγλυφό του. Ἔκαμε δηλαδὴ τὸν Διονύσιο ὄχι χοῖρο, ἀλλά...ἀκανθόχοιρο κυλιόμενον πάνω στὰ σταφύλια, γιατί, ὅπως εἶνε γνωστόν, οἱ σκατζόχοιροι καρφώνουν μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τὶς σταφυλόρογες στ' ἀγκάθια τους, ἔπειτα πᾶνε στὴ φωλιά τους κι' ἐκεῖ τὰ παιδιά τους τὶς ξεκαρφώνουν καὶ τὶς τρῶνε !..

'Ο Διονύσιος ὅμως κατάλαβε τὶ ἐσυμβόλιζε τὸ ἀνάγλυφο καὶ διέταξε νὰ πιάσουν τὸν Κτησιφόντα, νὰ τὸν δέσουν σὲ μιὰ ξερὴ κληματαριὰ καὶ νὰ τὸν ἀφήσουν ἐκεῖ νὰ πεθάνῃ γιὰ νὰ καταλάβῃ δύο πράγματα: Πρῶτον ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ σατυρίσῃ τὸ θεῖον δῶρον τοῦ Βάκχου, τὴν σταφυλὴν καὶ τὸν οἶνον, τὸν τόσο λυσιπόνον γιὰ τοὺς δυστυχεῖς ἀνθρώπους, καὶ δεύτερον γιὰ νὰ καταλάβῃ *«πόσον κακὸν ἡ ξηρασία»* πόσο δηλαδὴ ἀπαίσιο εἶνε τὸ νὰ μὴ πίνῃ κανείς...

Πράγματι δὲ ὁ Κτησιφὼν πέθανε δεμένος στὴν κληματαριὰ ἀπὸ τὴν δίψα...

κ' ἔγραφε στίχους. Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ συζύγου της παντρεύτηκε τὸν σὲρ Τζὼν Ρῶσσελ, εἶχε δὲ 4 παιδιὰ ἀπὸ τὸν πρῶτο της γάμο. 'Αλλ' ἐπειδὴ εἶχε χαρακτῆρα δύστροπο καὶ σκληρὸ, ἐξεπαίδευε ἡ ἴδια τὰ παιδιά της, ἀλλὰ ἐφρόντιζε περισσότερο γιὰ τὴ λατινομάθειά τους παρὰ γιὰ τὴν ὑγεία τους. 'Εξαγριωνόταν ὅταν τὰ τετράδια τοῦ μικροῦ Γουλιέλμου ἦταν μουντζουρωμένα καὶ μιὰ μέρα ποὺ ἔχυσε τὸ μελάνι στὰ ροῦχα του τὸν ἔδειρε τόσο πολὺ, ὥστε ὁ ἄσθενικὸς μικρὸς ἀπέθανε !

'Η 'Ελισσάβετ Ρῶσσελ ἔζησε ἀρκετὰ χρόνια μετὰ τὴν παιδοκτονία αὐτή, καὶ τέλος πέθανε στὰ 1609, σὲ ἡλικία 81 ἐτῶν. Λένε ὅτι τὸ φάντασμά της ἐμφανίζεται σὲ ἀραιὰ διαστήματα, γυρίζει ἀπὸ τὸ ἕνα δωμάτιο στὸ ἄλλο, καὶ προσπαθεῖ νὰ πλύνῃ τὰ ματωμένα ἀπ' τὸ φόνο τοῦ παιδιοῦ της χέρια ἔτης σὲ μιὰ μεγάλη λεκάνη, ἡ ὁποία χωρὶς νὰ τὴν κρατῇ κανείς, τρέχει πάντοτε φεύγοντας ἀπὸ μπροστά της, κ' ἔτσι τὸ φάντασμα,μὴν κατορθώνοντας νὰ τὴν φτάσῃ, μένει μὲ τὰ χέρια ματωμένα καὶ σκούζει ἄγρια μέσα στὴ νύχτα !...

Η "ΥΠΟΚΟΜΗΣΣΑ ΣΟΚΟΛΑΤΑ,,

'Η κυρία Ντὲ Σατωβριὰν, σύζυγος τοῦ διασήμου γάλλου ποιητοῦ, εἶχε ἱδρύσει κάποτε ἕνα ἐργοστάσιο παρασκευῆς σοκολάτας ὑπὲρ κάποιου φιλανθρωπικοῦ καταστήματος, Εἶχεν ἀφοσιωθῆ δὲ τόσο στὴν νέα της αὐτὴ ἀσχολία, ὥστε, συνειθισμένη ἀπὸ τὶς ρεκλάμες τοῦ ἐργοστασίου της ποὺ ἔστελνε δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ἐτύχαινε πολλὲς φορὲς, γράφοντας σὲ φίλες της νὰ ὑπογράφῃ... «'Υποκόμησσα Σοκολάτα»!.